

Cũng dành

Hoa Hoàng Lan

Khả gọi nàng là “cô bé chân què” bởi tính cách mộc mạc, dễ thương và chân chất của nàng. Lần đầu tiên, khi đôi môi Khả đặt nhẹ lên mái tóc ướt của nàng, chàng đã mê hít no căng buồng phổi mùi hương rất con gái, rất quyến rũ của nàng. Khả thì thầm:

“Tóc em thơm quá!”

“Thơm mùi dầu gội đầu phải không anh? Em gội đầu mỗi ngày. Tóc rụng nhiều, nhưng không gội là không chịu được.”

Khả lắc đầu phản đối:

“Không phải mùi dầu gội đầu, hoặc mùi của hóa chất đâu em. Mà là mùi da thịt rất thơm và rất đặc biệt. Anh sẽ nhớ mãi và không thể lẫn lộn với ai khác được.”

Nàng cười nhẹ, mũi chun lại để chế nhạo chàng:

“Anh lại nịnh rồi. Em không còn tiền lẻ đâu.”

“Anh không nịnh em. Anh chỉ nói sự thật. Gần em rồi, là không thể xa em được. Em có mùi hương rất lạ. Em biết không? Nàng chồn hương đi xa bầy cây số, mà mùi hương vẫn vương lại cây cỏ hai bên đường và những bụi rậm nó đã đi qua, khiến cho chàng chồn đực tìm ra nàng dễ dàng. Loài người không có được khả năng này. Nhưng anh may mắn có được. Nếu em đi đâu xa, anh có thể tìm em qua mùi hương tóc của em.”

Nàng mím môi, ồm ồm:

“Ngày mai, em sẽ đổi dầu gội đầu để anh lạc dấu, không tìm ra em trong đám đông người. Nếu muốn tìm, anh theo dõi nàng chồn hương để tìm nàng vậy.”

“Bậy nào! Anh có nói như thế bao giờ. Đâu phải ai có mùi thơm là anh cũng theo họ đâu. Phải là em cơ. Phải là Ngọc-Diệp của anh.”

Ngọc-Diệp lịm đi trong tê tái. Lời thì thế đấy, nhưng sao lòng anh lại khác hờ Khả?

“Em không thể hiểu được tại sao anh lại dối em chuyện... Quỳnh-Như? Tại sao anh lại giấu em. Mình có thể nói chuyện đàng hoàng và anh có thể lựa chọn. Trong tình huống xấu nhất, em cũng có thể thanh thản ra đi. Tại sao và tại sao anh lại không thật lòng? Tại sao anh lại phải dối gạt em? Dối gạt có phải là bản chất không?”

Nghiêm nét mặt, nhìn sâu vào đôi mắt Khả, nàng trầm giọng:

“Vậy mà em lại đang có ý muốn chia tay cùng anh đây này. Em hơi mệt mỏi và hơi... ảm đầu!”

“Cái gì? Sao lại có chuyện ảm đầu ở đây? Anh chả hiểu em muốn nói gì Ngọc-Diệp ạ! Mình đang vui và hạnh phúc với nhau quá mà em?”

Rồi anh sẽ hiểu và anh sẽ tha thứ cho em.”

“Cái gì nữa? Tha thứ gì đây? Sao đang vui vẻ, bỗng dưng em lại...”

“... lại giờ chúng phải không? Em nói em rất mệt mỏi mà. Anh không tin hay sao?”

Khả lắc đầu, khó hiểu. Kỷ niệm thân thiết bên nhau ào ào kéo về vây kín chàng. Nàng đã cho chàng những nụ hôn. Nàng đã cho chàng hương nồng của đôi má hồng. Nàng đã cho chàng hưởng mùi hương tóc gió bay. Và quan trọng nhất là nàng đã cho chàng vuốt ve đôi bờ ngực phập phồng sau lớp áo mỏng. Nàng rất thích mặc áo với hàng lụa mỏng, để ẩn hiện trong đó những hàng hàng lớp lớp đường cong. Nàng quan niệm rằng y phục như hàng rào, để giữ không cho người ta đi vào nhà,

chứ không để ngăn cản người ta nhìn vào nhà, lại càng không phải để ngăn cấm người ta ngắm nghía những đồ đạc trưng bày trong căn nhà.

Đã có lần Khả cười ngất khi nghe Ngọc-Diệp lý luận “vòng vo” như thế. Chàng đã ôm trọn thân hình nàng, ve vuốt đôi vai nàng mà kêu lên:

”Nếu thế thì chết với anh! Anh sẽ chọc thủng mắt những ai “nhìn” vào nhà anh. Anh sẽ...”

Ngọc-Diệp nhanh nhẹn dùng một ngón tay chặn ngang đôi môi chàng:

“Anh sẽ không làm gì hết, mà chỉ bắt chước họ nhìn theo phải không?”

“Cũng có thể. Nhưng anh nhìn trước họ... một giây, rồi anh kéo màn và khóa ngay cánh cửa lại. Có kịp không em?”

Nàng rất thích cách nói chuyện huyền thuyên, nửa như đùa, nửa như thật của chàng. Để rồi nghe xong, nàng không biết đâu là thật, đâu là đùa trong câu chuyện của chàng. Nàng và chàng nói chuyện hợp nhau lắm. Cứ thao thao bất tuyệt, không biết chỗ dừng, khi câu chuyện đã bắt đầu. Chàng một câu, nàng một câu. Chuyện của hai người có thể kéo dài hàng giờ. Vì thế, mỗi khi xa nhau, chàng và nàng nhớ nhau lắm. Chỉ mong sớm thấy nhau mà trò chuyện lung tung như thế. Giờ này qua giờ nọ, không biết chán và không dứt được.

“Hồi đó, sao anh không học luật sư nhỉ?”

“Nhất sĩ, nhì... sư. Vì thế, anh thích sĩ hơn sư.”

“Em cũng thích sĩ, nhưng là họa sĩ, văn sĩ, thi sĩ.”

“Anh thích tu... sĩ hơn. Làm tu sĩ cũng khó lắm, chứ đâu có dễ em. “

“Nếu hồi đó, anh là tu sĩ, thì bây giờ mình như thế nào nhỉ?”

“Thấy nhau làm thỉnh, chứ còn gì nữa.”

“Lỡ em không làm thỉnh thì sao?”

”Thì anh bỏ tu, theo em tức thì.”

Nàng nắm tay, cốc nhẹ lên đầu chàng. Chàng cúi đầu tránh né và la lên chói lói. Cả hai ôm nhau cười vang.

Họ yêu nhau như thế, mà bây giờ Ngọc-Diệp phải nói chuyện xa nhau. Đau đớn biết bao! Nhưng nàng hiểu việc nàng làm là cần thiết, như người ta ăn, như người ta thở. Bởi vì một buổi trưa, Quỳnh-Như mời Ngọc-Diệp vào phòng làm việc của nàng với lý do “gặp nhau để trao đổi một việc riêng”.

Vừa ngồi yên chỗ, Quỳnh-Như chợt đứng dậy, đi vòng ra sau lưng Ngọc-Diệp. Giọng Quỳnh-Như thì thảo như sợ những bức tường phòng quá mỏng, có thể đưa âm thanh nàng lọt ra ngoài:

“Em! Ngọc-Diệp! Chị muốn nói với em một chuyện khó nói. Em biết không? Chị rất yêu Khả.”

Quỳnh-Như dừng lại để đo lường phản ứng của Ngọc-Diệp. Thấy cô bé ngồi bất động, Quỳnh-Như thu hết can đảm, tiếp lời:

“Chị không bảo được lòng chị, mặc dù chị biết em đang là người yêu của Khả. Nhưng ta có thể nói chuyện đứng đắn với nhau, phải không em.”

Tự nhiên, đôi tai Ngọc-Diệp nóng lên, quả tim trong lồng ngực đập liên hồi và đôi chân Ngọc-Diệp run lên trên lớp thảm dày. Nàng để im cho cặp mắt nàng dừng thật lâu trên bức tường trước mặt. Nhưng nàng không thấy bức tranh treo trên đó, vì trông mắt nàng đã tê dại đi. Một khoảng thời gian dài im lặng. Hình như Quỳnh-Như đã trở về chỗ ngồi. Nàng nhìn Ngọc-Diệp như chờ đợi. Phản ứng tốt hay xấu, nàng không thể biết, nhưng nàng thấy cô bé vẫn nhìn sững vào khoảng tường trước mặt.

Văn phòng của Quỳnh-Như quá quen thuộc với Ngọc-Diệp, vì nàng vẫn thường có việc phải vào để

liên lạc với Quỳnh-Như. Nhưng hôm nay, cả căn phòng bỗng trở nên xa lạ với nàng. Vì câu chuyện Quỳnh-Như nói với nàng, có vẻ thân thoai, có vẻ hoang đường, có vẻ gây cho nàng một sự khó xử, vì Quỳnh-Như biết nàng rất thương yêu Quỳnh-Như. Khi chân ướt chân ráo bước từ ngưỡng cửa Đại Học vào đời, nàng đã được Quỳnh-Như bảo bọc và che chở như một đứa em nhỏ, chỉ qua một lời giới thiệu ân cần của một giáo sư cũ. Quỳnh-Như đã nhận nàng vào làm việc với công ty của gia đình Quỳnh-Như không một điều kiện gì, không một đòi hỏi chuyên môn nào. Làm đến đâu, Ngọc-Diệp học hỏi đến đó. Nàng đã làm việc thật xuất sắc. Quỳnh-Như và mọi người đều ưng ý cô cộng sự trẻ trung, xinh đẹp Ngọc-Diệp này.

Thời gian chờ đợi dài quá, làm cả hai cùng căng thẳng và hồi hộp. Đột nhiên, Quỳnh-Như hắng giọng, nói từng tiếng một, rõ ràng và đầy vẻ thuyết phục:

“Em biết đấy. Năm nay chị đã ba mươi tư tuổi. Lo làm lung lay gãy dựng với đại gia đình, chị quên đi chuyện tình yêu của chính mình. Chợt nhìn lại, các anh chị em cũng yên bề vợ chồng tự bao giờ. Còn lại một mình chị độc thân với chức vụ giám đốc một công ty lớn. Cao không với xuống chị. Những kỹ sư mới ra trường, họ đi tìm những người trẻ tuổi. Cấp dưới, không dám đến với chị, vì chị là thượng cấp của họ. Lần đi Nhật trước, chị đã tình cờ gặp Khả trên chuyên bay và chị yêu anh ấy ngay khi vừa gặp gỡ. Chị không tin đấy là tiếng sét ái tình, nhưng Khả thì bảo đúng vậy.”

Ngọc-Diệp vùng lên như người bị điện giật:

”Nghĩa là chị và anh Khả đã cùng cảm nhận tiếng sét ái tình đó?”

Lúng túng, Quỳnh-Như nói như cổ biện bạch:

“Thì sau cảm giác lạ lùng đó, chị đã không rời Khả và đã được Khả giải thích rằng Khả cũng mến chị.”

Đưa tay qua bàn, Quỳnh-Như muốn nắm lấy bàn tay giá lạnh của Ngọc-Diệp. Nhưng Ngọc-Diệp không đáp ứng. Nàng khoanh gọn hai bàn tay trước ngực và nước mắt như loanh quanh, muốn tuôn trào.

Giọng Quỳnh-Như nhẹ như hơi thở:

“Em còn trẻ. Em mới hai mươi ba. Cả một tương lai đang mở rộng phía trước. Cuộc đời còn quá dài trước mắt em. Em lại xinh đẹp. Chị mong em. Nhưng đừng nghĩ rằng chị ép em, hoặc đem ân nghĩa đổi lấy tình yêu. Không bao giờ chị nghĩ đến chuyện đó. Giả như hai chị em mình xa lạ, thì chị sẽ không có gì để ân hận.”

Ngọc-Diệp xua tay và lắc đầu đau đớn:

“Thôi, đủ rồi. Chị đừng nói nữa.”

rời vùng chạy ra khỏi phòng. Quỳnh-Như nhìn theo ái ngại. Nàng khép cửa và ngồi chết lặng trên ghế với lòng dạ rối bời.

Quỳnh-Như - cô giám đốc tài ba, chủ nhân của Ngọc-Diệp - rất yêu Khả. Dù chỉ là một tiếng sét ái tình, nhưng Quỳnh-Như hy vọng biết bao, vì nàng biết rất rõ rằng Khả cũng có nhiều cảm tình với nàng. Khả có thể yêu nàng, nếu không có Ngọc-Diệp. Nàng phân vân, không biết có nên nói cho Ngọc-Diệp biết không? Hay để chờ Khả lựa chọn? Nhưng nếu vận may không đến với Quỳnh-Như, rồi Khả lựa chọn Ngọc-Diệp thì sao? Vì là lần đầu tiên biết yêu, nên Quỳnh-Như lo sợ bị tuyệt vọng. Bao nhiêu năm lăn lộn trên thương trường, lần đầu tiên Quỳnh-Như thấy quả tim nàng rung động mãnh liệt khi gặp Khả. Con người đầy nam tính và đáng yêu quá chừng! Khuôn mặt khả ái, với cái nhìn nồng ấm, cùng giọng nói ngọt ngào đã thu hút nàng ngay tức thì.

Trở về Mỹ, Quỳnh-Như chơi với khi biết Khả là bạn trai thân thiết của Ngọc-Diệp, cô bé mà Quỳnh-Như yêu hết lòng. Tại sao lại éo le như thế được? Tại sao lại oái oăm như thế được? Quỳnh-Như ai oán bật kêu lên. Nhưng rồi nàng thấy cần phải gạt mọi tự ái, quên tất cả ân nghĩa, để một lần nói chuyện với Ngọc-Diệp, rồi để Ngọc-Diệp xử trí và nàng chấp nhận sự đur a đẩy của định mệnh. Suy nghĩ rất nhiều, Quỳnh-Như nửa muốn thổ lộ nỗi lòng với Ngọc-Diệp, nửa muốn quên Khả đi.

Nhưng rồi tình yêu đầu đời, tuy muộn màng nhưng quá mãnh liệt, đã không cho phép Quỳnh-Như lùi bước.

Buổi trưa nay, Quỳnh-Như cảm thấy nhẹ lòng khi đã dốc cạn bầu tâm sự với Ngọc-Diệp, tuy một chút ăn năn và nhiều thoáng ân hận đến với nàng. Giả như không có những ràng buộc ân tình của Ngọc-Diệp với nàng, thì chuyện tranh giành đối tượng có xảy ra cũng là lẽ tự nhiên. Đằng này, Ngọc-Diệp đã thọ ơn nàng quá nhiều. Nếu có được Ngọc-Diệp “nhường” Khả cho, Quỳnh-Như vẫn cảm thấy có một cái gì áp lực, ép buộc và tàn nhẫn. Nhưng nhớ đến vẻ mặt khả ái của Khả, Quỳnh-Như chợt buông tiếng thở dài. Thôi, cũng đành.

Tất cả oan khiên đã trút lên đầu cô gái trẻ Ngọc-Diệp. Nàng cắn chặt hai hàm răng để không cho Khả biết rằng nàng đã biết hết tất cả mọi chuyện. Vì nàng đã quyết định rút lui khỏi cuộc đời Khả. Nàng đã quyết định nhường Khả cho Quỳnh-Như. Nàng sẽ ra đi trong im lặng. Một cuộc chiến không có tiếng súng, nhưng có kẻ thua đau đớn và người thắng tuy không vinh quang, nhưng cũng là đại thắng. Nàng sẽ bỏ thành phố này để đi thật xa. Bỏ công việc làm ăn mà nàng phải mang ơn mới có được. Nàng sẽ bỏ tất cả để ra đi. Nhưng có lẽ quyết định đau đớn nhất của nàng là phải bỏ Khả khi giữa hai người đang mặn nồng. Không, nói mặn nồng không đúng lắm, vì Khả đã để cho Quỳnh-Như chen vào giữa. Khả đã giấu nàng chuyện chàng đã trúng tiếng sét ái tình với một người con gái khác là Quỳnh-Như.

Phải bỏ Khả mà đi. Phải bỏ thành phố mà đi. Phải bỏ tất cả mà đi. Ngọc-Diệp nuối tiếc lắm. Ngọc-Diệp buồn đau lắm. Nhưng vì ơn nghĩa với Quỳnh-Như, nên Ngọc-Diệp cũng đành. Vì khi thọ ơn Quỳnh-Như, Ngọc-Diệp không nghĩ nàng phải trả ơn đắt giá như thế này.